

“L'instrument i la música són el meu joc”

Carles Marigó

Carles Marigó va néixer a Blanes l'any 1986, amant de la música des de ben petit, és un dels artistes residents de La Pedrera d'aquesta temporada. El passat 19 de febrer hi va fer un concert, el següent és al maig i també en té programat un a Blanes, entre d'altres. Professor a diferents institucions musicals descobrim una mica més aquest jove blanenc que té molts projectes musicals en ment.

Primer els inicis, com va començar la passió per la música?

Com passa molt sovint en aquest país, ets petit i els pares t'apunten a alguna activitat extraescolar, el que passa és que ràpidament em vaig enamorar d'això que després ha acabat essent la meva professió: de seguida vaig saber que havia de ser músic. No em preguntis ben bé perquè: les ganes que tenia, la inquietud

de seguir jugant amb aquell instrument fascinant, els bons professors de l'Escola de Música del Col·legi Santa Maria de Blanes... Recordo en Xavi Dotras, per exemple, que em portava a les jam sessions. En tinc un record bonic.

Quan vas decidir que volies que fos el teu futur?

En aquell mateix moment de contacte amb l'instrument, de complicitat... Calculo que cap als vuit anys.

Per què el piano?

De fet, jo volia tocar el violoncel (riu). O la guitarra, fins i tot, perquè la meva mare i la meva tieta ja la tocaven quan eren petites i em feia gràcia perquè m'era un instrument molt familiar. Però a l'Escola, em van comentar que tenia les mans encara massa petites per al violoncel i que era millor

que comencés pel piano, perquè em donaria una base molt més sòlida. Així va anar... Vaig començar amb el piano i ja m'hi he quedat!

Creus que la música clàssica és molt desconeguda per als joves actuals? Per què deu ser?

Depèn del que considerem com a música clàssica: com se suposa que l'hem de definir? El que no es coneix són alguns autors en concret però això passa amb tot tipus d'estils. Trobem música clàssica inserida 'amb normalitat' en molts àmbits: la música de cinema, els anuncis, etc. En tot cas, no crec que sigui un problema generacional: la música clàssica és tan desconeguda com poden ser-ho altres músiques que, a priori, ens poden semblar que tenen un consum més massiu.

Què és la música per a tu?

Ho és tot, per a mi: cada minut, tot passa a través de la música, la gaudeixo com a oient, com a melòman, interpretant-la, creant-la, ensenyant-la... És la meva vida.

Has hagut de renunciar a alguna cosa per la teva carrera?

No visc la música com a una renúncia, ni tan sols en etapes dures, com el meu pas per Rússia, amb una disciplina d'estudi realment molt estricta. Visc la meva relació amb la música d'una manera feliç: de fet, em passo el dia jugant. L'instrument i la música són, en certa manera, el meu joc.

“Això de la música no s'acaba mai!”

És un dels músics residents d'aquesta temporada a La Pedrera, què et sembla aquesta oportunitat?

És un luxe, sens dubte, una oportunitat única perquè significa un impuls cap a nous projectes i noves idees que pots portar a terme d'una manera molt amable, en un entorn fantàstic i amb un paraigua generós. M'interessa especialment

Carles Marigó | Foto MICHAL NOVAK

Concert a La Pedrera amb Sara Cubarsi | Foto FUNDACIÓ CATALUNYA - LA PEDRERA

el format de poder-te presentar amb tres programes diferents, per ensenyar el màxim de tu, mostrar-te tal i com ets, en les teves diferents facetes. És una iniciativa molt lloable, la veritat.

T'has sentit ben acollit?

Molt, sí: i molt lliure a l'hora de poder escollir les propostes. Això és molt important per a un músic.

El passat 19 de febrer vas fer-hi un concert, com va anar?

N'estic especialment content perquè vam trobar-nos amb músics amb els quals sempre havíem tingut ganes de tocar, i vam compartir obres meravelloses com el Quartet amb piano de Schumann o el de Garreta, una peça increïble. També vam tocar composicions meves plantejades a manera de guies per poder improvisar en grup. És a dir, està tot escrit excepte les notes: el músic sap quin caràcter, rol, ambient recrear però no sap les notes que farà. Juguem amb aquest element d'improvisació que propicia moments molt especials.

El proper serà al maig, què diries als lectors de Recvll perquè hi anessin?

Que serà emocionant perquè tocaré bona part del repertori del meu debut discogràfic, Moments, amb peces de Schubert

i Rakhmàninov, tot i que no només tocaré peces del disc que veurà la llum aquesta primavera, gràcies al segell Seed. Sobre el perquè d'aquest repertori, la primera associació és òbvia: no hi ha massa peces que es diguin igual i que siguin una sèrie de sis. Però hi ha més coses: quan vaig començar a entrar en l'anàlisi i estudi de les obres, vaig veure que totes elles tenen una gran influència de les arrels del cant i del ball de la cultura dels seus autors, fins i tot també s'hi endevinen elements paisatgístics. La música de Schubert et trasllada als paisatges alpins i per contra Rakhmàninov apel·la a la grandesa de les ciutats russes, les seves esglésies, el so de les campanades... D'alguna manera, escoltes el paisatge. És com mirar un quadre. En aquest sentit, el fet de sumar-hi la improvisació (el disc també inclou aquest element) és per a mi la representació màxima d'un moment, és el retrat d'un instant, per dir-ho d'alguna manera, és la música del meu moment.

Actualment ets professor al Conservatori Superior de Música del Liceu, què és millor, ensenyar o compondre i tocar?

També ho sóc de l'ESMuC i és una faceta que em fa molt feliç, la d'ensenyar. Si et dediques a allò que vols fer, cadascuna de les facetes suma, es complementa.

Això també ho has compaginat amb el Màster, sobre què és i com has portat fer-ho tot alhora?

Ja l'he acabat, el màster, el vaig fer en interpretació, tot i que tinc la sensació de continuar en un estat de constant aprenentatge. Això de la música no s'acaba mai!

Si poguessis escollir qualsevol artista amb qui tocar sobre d'un escenari qui seria i per què?

M'agradaria tocar amb Schubert, a casa seva.

Tens algun nou projecte en ment?

Sí, sens dubte: ara estic centrat en els concerts de presentació del disc (entre ells, el que farem a Blanes el mes de maig vinent) i també amb un recital al Palau de la Música, a l'agost, amb un programa que m'ha donat moltes alegries i que és diu Ibèrics, tot música de compositors que admiro, novament mesclat amb les meves improvisacions. I a banda d'això, també estic treballant en un projecte que vincula el món pedagògic i la improvisació, dues de les meves passions..

■ MARIA LÓPEZ